

Література:

1. Бовсунівська Т. В. Теорія літературних жанрів : Жанрова парадигма сучасного зарубіжного роману : Підручник / Т. В. Бовсунівська. – К. : Видавничо-поліграфічний центр «Київський університет», 2009. – 519 с.
2. Volodine A. Dondog / A. Volodine. – Paris : Seuil, 2002. – 368 p.
3. Пестерев В. А. Романная проза Запада рубежа XX и XXI веков / Пестерев В. А. // Вестник Пермского университета. Российская и зарубежная филология. – 2011. – № 3 (15). – С. 155–166.

CRITICISME COMME FONDEMENT DU STYLE CÉLINIEN

Shaparieva N. (Kharkiv)

Le discours littéraire d'un des écrivains français les plus éminents du XXe siècle L.-F. Céline a laissé une empreinte profonde dans l'oeuvre littéraire postérieure aussi bien que dans l'inconscient social. Si, de son vivant, ses convictions politiques et sociales le rendaient odieux auprès du grand public, aujourd'hui il ranime l'intérêt pour sa personnalité suite à la véracité des idées exprimées dans ses romans. Ainsi le signe primordial de la poétique de L.-F. Céline est sa manière virulente de critiquer tout et tous. Sa disposition à l'exagération rend son criticisme violent, agressif, non-conformiste. L'écrivain fait des tentatives de dévoiler les vices de la société, les phénomènes négatifs qui règnent dans le monde moderne, aspire au rétablissement de la justice et de la prospérité. D'après L.-F. Céline, l'homme en tant qu'espèce biologique incarne les pires caractéristiques telles que médiocrité, hypocrisie, méchanceté, cruauté, lâcheté. Dans toutes les circonstances l'homme tente d'obtenir des bénéfices personnelles et des pouvoirs exceptionnels au détriment du bien-être d'autrui. Donc, pour le limiter dans son égoïsme il faut constamment le remettre à sa place. En plus, l'homme par nature est incliné à la paresse et doit toujours éprouver un manque de quelque chose pour le motiver. L'état des choses actuel désastreux fait preuve de l'impossibilité de l'homme de raisonner comme il est censé faire, car au cours de son évolution il a perdu cette faculté innée, par conséquent il souffre de la dégradation sociale et la désesthétisation humaine. Finalement, la communauté humaine n'a quasiment pas de chance de survivre et est vouée à l'extinction car l'un est devenu ennemi de l'autrui et cherche à lui causer des ennuis.

Donc l'image de l'homme créée par L.-F. Céline ne lui est aucunement favorable, mais c'est l'homme lui-même qui en est essentiellement responsable.

ЖАНРОВА ПАЛІТРА ЛІТЕРАТУРОЗНАВЧОГО ДОРОБКУ

ВАСИЛЯ СІМОВИЧА

Шелюх О. М. (Львів)

Василь Сімович – видатний учений-філолог широкого профілю, який не тільки здобув реноме провідного мовознавця свого часу, але й залишив чималу літературознавчу спадщину – близько 200 праць різного жанрового й тематичного спрямування. Жанрова палітра літературознавчого доробку науковця дуже широка і розмаїта. Працював він майже в усіх відомих науці про літературу жанрових формах: загальні історико-літературні огляди, розгорнуті монографії та літературні портрети, невеликі передмови, моноінтерпретації окремих творів, рецензії, ювілейні силуетки, відгуки на смерть митців і спогади про них; квазіжурналістські жанри: численні хронікарські нотатки про події літературно-мистецького життя, привітання, некрологи, інтерв'ю та ін. Вагоме місце посідають у жанровій системі вченого також рекомендації читачам, біографічні та бібліографічні довідки. Особливо цінував В. Сімович жанр проблемної статті («Шевченко і Гетьманщина», «Сто років першого «Кобзаря», «Література під обстрілом», «Забуті», «Наші молоді лірики та «універсалісти», «Наша культура»). Великих за обсягом праць у В. Сімовича не знаходимо – максимум 40–50 стор., зазвичай це монографії та історико-літературний огляд «Українська література. Погляд на її історичний розвиток». Така широка жанрова різноплановість свідчить, на нашу думку, про високу фахову майстерність Сімовича-інтерпретатора, про широчінь і гнучкість його підходів до літературознавчого пошуку, власне, про уміння працювати на різних рівнях дослідницького заглиблення, а також – про потужність і динамічність інтелектуального потенціалу вченого, здатного пристосовуватись фактично до будь-яких наукових потреб і завдань та швидко знаходити відповідну форму їх виконання.